

Art. 8. Weteran uprawniony do zaopatrzenia winien zgłosić swe roszczenie w ciągu pół roku od wejścia w życie niniejszej ustawy, a wdowa w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża. Przypadające zaopatrzenie przyznane będzie w tym wypadku weteranowi od pierwszego dnia najbliższego miesiąca po złożeniu podania do Ministerstwa Spraw Wojskowych, a wdowie od pierwszego dnia najbliższego miesiąca po śmierci męża. W razie zgłoszenia roszczenia o zaopatrzenie po upływie tych terminów przyznaje się zaopatrzenie uprawnionej osobie od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zgłoszeniu.

Art. 9. Prawo do pobierania zaopatrzenia zawieszają się na czas zajmowania przez osobę, uprawnioną do zaopatrzenia, jakiegokolwiek stanowiska w służbie rządowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe uposażenie, wyższe od uposażenia, przypadającego z tytułu niniejszej ustawy.

Art. 10. Prawo do zaopatrzenia gaśnie:

- a) ze śmiercią osoby, uprawnionej do zaopatrzenia;
- b) gdy osoba, uprawniona do zaopatrzenia, zostanie prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do zaopatrzenia;
- c) gdy wdowa wyjdzie ponownie za mąż.

We wszystkich tych wypadkach prawo do zaopatrzenia gaśnie z końcem miesiąca, w którym nastąpiła przyczyna, powodująca jego utratę.

Art. 11. Pensje weteranów i wdów po nich nie ulegają zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu.

Art. 12. Przez czas trwania wyjątkowych przez wojnę wywołanych warunków gospodarczych pobiera weteran dodatek drożyzniany do pensji, którego wysokość zależy od stosunków rodzinnych i stałego miejsca zamieszkania. Dodatek drożyzniany oblicza się, mnożąc mnożną, równą dla wszystkich klas miejscowości, przez mnożnik, ustalony każdorazowo przez Radę Ministrów dla obliczenia dodatków drożyznianych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych i osób wojskowych. Mnożna wynosi dla weterana samotnego 10, dla weterana żonatego 14. W wypadku, gdy weteran pobiera tylko część przysługującej mu pensji, otrzymuje również tylko odpowiednią część dodatku drożyznianego.

Wdowa po weteranie otrzymuje dodatek drożyzniany w wysokości $\frac{1}{2}$ dodatku, przysługującego weteranowi samotnemu.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1922 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą:

- ustawa z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. z 1919 r. № 65 poz. 397);
- ustawa z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2 poz. 4);
- ustawa z dnia 8 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 50 poz. 306);

ustawa z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 61 poz. 386);
ustawa z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 29 poz. 164);
art. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2 poz. 5).

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

213.

U s t a w a

z dnia 6 kwietnia 1922 r.

o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską.

Art. 1. Ziemia Wileńska, a mianowicie powiaty: wileński, oszmiański, święciański, trocki i brastawski, z mocy uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 24 marca 1922 r. złączona z Rzeczpospolitą Polską, podlega władzy organów centralnych Rzeczypospolitej, t. j. Sejmu, Naczelnika Państwa i Ministrów.

Art. 2. Na obszar Ziemi Wileńskiej rozciąga się moc obowiązującą:

- a) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 267), ustawy przechodniej z dn. 18 maja 1921 r. do Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r. w sprawie tymczasowej organizacji władzy zwierzchniczej Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. № 44 poz. 268) wraz z uchwałą Sejmu z dnia 20 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 19, poz. 226);
- b) ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. № 7 poz. 44);
- c) ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 66 poz. 400).

Art. 3. Dotychczasowe ustawy i rozporządzenia, obowiązujące na obszarze Ziemi Wileńskiej w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, pozostają nadal w mocy, o ile niniejsza ustawa inaczej nie stanowi.

Art. 4. Upoważnia się Radę Ministrów do zniesienia wszelkich wyjątkowych ustaw i rozporządzeń jakiegokolwiek pochodzenia, wydanych na niekorzyść lub dla przywileju jakiegokolwiek narodowości lub wyznania.

Art. 5. Upoważnia się Radę Ministrów do rozciągania na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej

dekretów, ustaw i rozporządzeń, obowiązujących w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej na całym obszarze Rzeczypospolitej lub w poszczególnych jej częściach, do wprowadzania odpowiednich zmian w ustawach i rozporządzeniach, obowiązujących w myśl art. 3 na obszarze Ziemi Wileńskiej, oraz do wydawania przepisów uzgadniających, przechodnich i wykonawczych.

Upoważnia się dalej Radę Ministrów do unieważnienia wszelkich zarządzeń i rozporządzeń jakiegokolwiek pochodzenia, wydanych dla przywileju poszczególnych osób lub grup ich i do unieważnienia umów, zawartych przez władze, które działały na ziemiach, w art. 1 określonych, jeśli umowy te oparte są na takim przywileju lub jeśli przez nie wedle uznania Rządu interesy Skarbu Państwa lub ludności zostały pokrzywdzone. Tak samo Rada Ministrów upoważniona jest do wydania zarządzeń, zmierzających do uporządkowania stosunków, wpływających z unieważnionych zarządzeń i umów.

Art. 6. Osobne ustawy zabezpieczą ludności prawo swobodnego rozwoju życia kulturalnego, oświatowego i religijnego w jej języku ojczystym.

Art. 7. Naczelnik Państwa na wniosek Rady Ministrów mianuje osobnego delegata dla objęcia administracji terenu, w art. 1 określonego, z uprawnieniami, przysługującymi zwierzchnikom władz administracyjnych II instancji według ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 65 poz. 395).

Art. 8. Do terenu, wskazanego w art. 1, przyłącza się pod względem administracyjnym powiaty: dziśnieński, duniłowiczowski i wilejski, poddaje się je władzy delegata Rządu dla Ziemi Wileńskiej, jako II instancji, i wyłącza z województwa nowogródzkiego.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezydentowi Ministrów i poszczególnym ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek: *Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów: *Antoni Ponikowski*

214.

U s t a w a

z dnia 7 kwietnia 1922 r.

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów (wymiar sprawiedliwości) Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436) i noweli do tej ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 56 poz. 351).

Art. 1. Artykuł 10a ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436), wprowadzony artykułem 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 56 poz. 351), otrzymuje brzmienie następujące:

„Przez czas wypłacania dodatku drożyznianego, przewidzianego w art. 10 ustawy niniejszej, sędzia i prokurator pobierają uzupełnienie dodatku starszeństwa, określonego w art. 5 ustawy niniejszej, w wysokości: w I grupie 0·75⁰/₀, w II i III grupie 0·50⁰/₀ a w IV grupie 0·60⁰/₀ tegoż dodatku, pomnożonego przez każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego pierwszej klasy”.

Art. 2. Artykuł 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436) otrzymuje brzmienie następujące:

„Sędziowie i prokuratorzy, sprawujący czynności kierownicze, otrzymują dodatki za kierownictwo w stosunku procentowym do sumy: płacy zasadniczej, dodatku starszeństwa i dodatku drożyznianego, a mianowicie:

a) pierwszy prezes Sądu Najwyższego	50 ⁰ / ₀
b) prezesi sądów apelacyjnych	30 ⁰ / ₀
c) prezesi sądów okręgowych oraz wiceprezesi sądów okręgowych w Krakowie i Lwowie, będący kierownikami sądów okręgowych karnych	25 ⁰ / ₀
d) prezesi Sądu Najwyższego i prezesi sądów powiatowych, naczelnicy i kierownicy sądów powiatowych, jeżeli w sądzie powiatowym pełni służbę, wliczając naczelnika (kierownika), więcej niż 15 sędziów i pierwszy prokurator przy Sądzie Najwyższym	20 ⁰ / ₀
e) wiceprezesi sądów apelacyjnych, prezesi senatów przy sądach apelacyjnych (w b. dzielnicy pruskiej), wiceprezesi sądów okręgowych, dyrektorowie przy sądach okręgowych (w b. dzielnicy pruskiej), naczelnicy i stali kierownicy sądów powiatowych, jeżeli w sądzie pełni służbę, wliczając naczelnika (kierownika), najmniej 5, a najwięcej 15 sędziów, prokuratorzy przy sądach apelacyjnych i prokuratorzy przy sądach okręgowych	15 ⁰ / ₀
f) naczelnicy i stali kierownicy sądów powiatowych, jeżeli w sądzie pełni służbę, wliczając naczelnika (kierownika), mniej niż 5 sędziów, i zastępcy prokuratorów przy sądach apelacyjnych (w b. dzielnicy pruskiej)	10 ⁰ / ₀
g) stali kierownicy biur (sekretariatów) prezydjalnych przy sądach apelacyjnych w Krakowie i Lwowie	5 ⁰ / ₀ ”

Art. 3. Po artykule 11 tejże ustawy wprowadza się artykuł 11a o brzmieniu następującem:

„Podprokuratorzy przy sądach okręgowych, zaliczeni do grupy I, otrzymują dodatek prokuratorski w wysokości 5⁰/₀ sumy: płacy zasadniczej, dodatku starszeństwa i dodatku drożyznianego”.

Art. 4. Końcowa część artykułu 16 tejże ustawy otrzymuje brzmienie:

- „a) dla aplikantów z uposażeniem 600 mk.:
dla samotnych	12,
dla małej rodziny	16,
dla średniej rodziny	19,
dla dużej rodziny	22;